
INFORMACE O CIZÍCH ARMÁDÁCH

NĚKTERÉ OTÁZKY STUDIA HODNOTY AMERICKÉ ARMÁDY

Major František Cvrček

Úvod

Každý ví, že studium hodnoty americké armády se opírá o řadu pramenů. Podle tvrzení některých našich theoretiků je vždy nutno posuzovat americkou armádu podle jejího vystoupení ve válce. Výsledkem tohoto hodnocení pak ve všech případech je, že ve válce Američané nedovedli udělat nic úspěšně. Na závěr takovéto myšlenky pak je prohlašována neschopnost Američanů v tom nebo onom oboru.

Ověřování a srovnávání schopností Američanů s výsledkem a zkušenostmi z válek, které v posledních 15 letech USA vedly, je namnoze zcela nesprávné. Válka s Německem, Japonskem a intervence v Koreji nemůže být rozhodujícím zdrojem poznání o bojeschopnosti armády USA. Je řada důkazů k tomu, proč se Američané v těchto válkách nemohli plně projevít a ukázat svoje schopnosti a možnosti.

Dnes, v zcela jiných podmínkách vývoje americké armády, je nesprávné stále se dovolávat neúspěchů USA v těchto válkách a aplikovat to na dnešní situaci. Ještě nesprávnější je snaha srovnávat tehdejší výsledky a podmínky s možnostmi americké armády v eventuální budoucí válce. Je pravda, že práce našich theoretiků končí vždy připomínkou, že přes nedostatky, které armáda USA má, nesmíme imperialisty podceňovat. To ovšem je jen poznámka. Celá práce obyčejně zcela bagatelisuje cokoli, na čem Američané pracují nebo co zavádějí. V nejlepším případě je stat bez závěru, co je nutno s naší strany provést, abychom úspěšně čelili novému způsobu boje nebo novému druhu zbraně.

Myslím, že každý souhlasí s tím, že imperialisty nelze podceňovat.

Chtěl bych v této stati aspoň v krátkosti osvětlit, proč nemůže být válka USA s Německem, Japonskem a intervence v Koreji pokládána za podklad k ohodnocení opravdových možností a schopností americké armády.

1. Válka s Německem

Hlavním a určujícím činitelem průběhu války ve Francii, Itálii a Africe byla nejednotnost cílů politických s cíli na válčisti. Vládnoucí kruhy USA nechtěly přivodit rychlou a rozhodující porážku Němců na válčisti. Politickým cílem bylo protahovat válku a dávat fašistům možnost vyčerpávat SSSR. Tento záměr byl, jak známo, plně pochopen fašistickými vládci a v průběhu bojů také uskutečňován. Přirozeně, že takové záměry pronikaly ve formě nezdravých názorů do vojsk a nikterak nepřispěly k bojeschopnosti americké armády. V nepříteli byl často spatřován budoucí spojenec a podle toho byla válka vedena.

Je zde ovšem ještě řada dalších skutečností.

Často se dokazuje, že výsledky bojové činnosti americké armády nebyly úměrné zdrcující převaze její techniky. Je pravda, že početní převahu Američané měli po celou dobu války. Ovšem nelze takto mluvit o převaze kvality techniky, když až na letectvo nebyly USA po celou dobu války s to postavit proti německým zbraním rovnocennou sílu. Stačí jen připomenout tankovou techniku USA proti německým Pantherům, Tigrům a Královským tigrům. Americká protitanková děla byla bezcennými hračkami ve srovnání s německými kanony ráže 75 a 88 mm. Polní dělostřelectvo silně pokulhávalo za německým. Pěchotní zbraně se vyrovnaly jen v částech materiálu a spojovací technika stála rovněž ve stínu německé. Takové okolnosti do značné míry vyrovnávaly početní převahu Američanů. Proč americká technika zaostávala za německou? Nebyl snad průmysl USA schopen vyrobit kvalitní zbraně?

V této době nikoli. Zejména proto, že Američanům chyběla bojová zkušenost a tím možnost usměrnění a opravování technického výzkumu a vývoje zbraní podle praxe bojových podmínek. Další nevýhodou Američanů byla jejich nezkušenost v řízení hospodářství pro válečné potřeby, kdežto fašisté od roku 1933 plně militarisovali hospodářství. To ovšem neznamená, že proto jsou dnes všechny americké zbraně málo kvalitní a že vývoj a výzkum v americkém zbrojním průmyslu je v podobné situaci jako v podmínkách roku 1943—1945.

Dalším závažným činitelem zmenšujícím hodnotu bojeschopnosti byla úplná bojová nezkušenost a theoretická bezradnost v problémech moderní války.

Je nutno vidět pětileté zkušenosti fašistů, získané v bojích, a mimo to třicetiletou theoretickou vojenskou práci revanšistických generálů na jedné straně a americkou armádu na straně druhé.

Od první světové války nevedly USA do roku 1941 žádné velké tažení. Velitelský sbor z první světové války byl v armádě zastoupen jen nepatrně a mládež neměla o válce vůbec žádné představy. Vojenskovědecká činnost v USA mezi dvěma válkami se vlivem politických, geografických a jiných podmínek nemohla ani srovnat s touž prací v Německu.

Zkušenosti získané v Africe se nedaly v širší míře uplatnit v daleko jiných podmínkách evropského válčiště. Rovněž Tichomoří nedávalo podklad pro činnost v Evropě.

Z toho je vidět, že na straně USA byla co do bojových zkušeností taková řada nevýhod ve srovnání s Němci, že jejich neúspěchy stojí v poněkud jiném světle.

Ovšem nejde jen o bojové zkušenosti. Je zde další činitel. Tím je politická a psychologická příprava národa k válce. Ta nebyla prováděna do vypuknutí války vůbec a po jejím začátku málo. O obou obdobích nutno připomenout, že cíle finančních kruhů, tlumočené tiskem, rozhlasem atd., nejen že často bojeschopnosti nepomáhaly, ale přímo ji narušovaly. Vždyť je známo vystoupení řady amerických politiků proti válce s Německem, za přerušení nepřátelství, za skončení války v Evropě atd.

Není tajemstvím, že veřejnost v USA byla pod vlivem vládnoucích kruhů rozdělena po celou válku na dva tábory. Jedni chtěli skončit válku s Japonskem i za cenu přerušení nepřátelství s Němci a učinit tak Tichomoří jediným válčištěm, druzí chtěli válčit s Japonskem i s Německem,

ale Německa využít jako budoucího spojence proti SSSR. Ohlasy takových názorů amerického vojáka mohly jen mást, což se také skutečně stalo. Jakých tedy může armáda dosahovat výkonů, když její vláda provádí takovou zhoubnou politiku?

Ovšem i s hlediska vedení války mezi spojenci docházelo k nesrovnalostem plynoucím z toho nedostatku, že po celou dobu války Američané s Angličany urovnávali mezi sebou spory v kompetenci velení. Nebylo pevně stanoveno, kdy kdo komu podléhá. 21. SkA nedokázala organizovat s Američany součinnost. Totéž se opakovalo i ve výsadkové operaci v prostoru ARNHEIM, NIMWEGEN. Tyto okolnosti přispívaly k nezdarům americké armády.

2. Válka s Japonskem

Skutečnosti a podmínky vedení této války nemohou naprosto sloužit k tvoření závěrů o síle a schopnostech americké armády v dnešní době.

Jen ráz válčiště mluví jasně o tom, že japonské tažení je tak specifické, že nedává možnost aplikace na jakékoli jiné kontinentální válčiště.

Taktika »skoku s ostrova na ostrov« znamenala v podstatě lodní a letecké bombardování a pak vysazení nevelkého výsadku a likvidaci obránců ostrova.

Masové použití tanků, dělostřelectva a pěchoty nebylo v džungli možné. Muž proti muži rozhodoval boj. Tyto boje by snad šlo tedy přirovnat k boji o město nebo opevněný prostor.

K těmto skutečnostem nutno opět připojit nezkušenost Američanů, jejich politickou a psychologickou nepřipravenost.

Vysoce specifický ráz ostrovní války nedává žádnou možnost aplikovat poznatky na skutečné možnosti americké armády na kontinentálním válčišti. Ani srovnání s japonskou armádou, jak se s oblibou uvádí, neobstojí. Říká se totiž: Japonci obsadili Tichomoří za 14 měsíců a Američanům to trvalo tři roky. Ovšem je nutno k tomu podotknout: Japonci překvapením dosáhli vyřazení letectva USA na první období války zničením základny na HAWAI. Obsazovali ostrovy bráněné demoralisovanou koloniální armádou a domorodými vojsky, která neznala smysl války a cíle Japonců. Japonci měli zkušenosti z několikaleté války v Číně. Byli zvyklí na tropické podnebí. Udržování jednoho japonského vojáka zvyklého na zcela jinou životní úroveň než Američané bylo daleko lehčí. Japonci měli na začátku války beze sporu více a lepší techniku než Američané. Japonci manévrovali na nesrovnatelně kratších směrech než USA. Na začátku války disponovali dobře soustředěným a ještě mohutným loďstvem pod vzdušnou ochranou letounů startujících s blízkých letišť nebo letadlových lodí. Tyto všechny výhody bylo třeba Japoncům postupně odejmout a vytvořit převahu vojsk USA. Proto tedy dobytí trvalo 14 měsíců a znovu-dobytí 3 roky.

Japonci založili svůj úspěch na překvapení a na dlouhou dobu tím vyrovnali ekonomickou převahu USA.

To jsou některé příčiny, proč americká armáda nemohla plně využít svých možností a schopností. Není tedy možno dnes, kdy podmínky jsou naprosto jiné, dovolávat se bojových hodnot tehdejší armády a vyvozovat z toho závěry o stavu a možnostech dnešních vojsk USA.

3. Válka v Koreji

Je známo, že tato válka skončila morální porážkou Američanů. Je známo, že cílů války nebylo dosaženo. Ale je proto možno soudit, že USA nejsou schopny v další válce dosáhnout vůbec nějakých úspěchů?

Podívejme se na některé okolnosti blíže. Především na jihokorejskou armádu, hlavního spojence USA na válčišti. Tato armáda se nemohla svou hodnotou ani zdaleka srovnávat s armádou severní Koreje. Téměř při všech příležitostech selhala. V prvním období války hlavní tíhu nesla právě ona. Panický útek na jih nijak neprospěl několika divisím USA, které naprosto podceňovaly lidovou armádu a byly donuceny se k ústupu přidat.

V druhém období měli Američané úspěch. Přispělo k tomu již ve značné míře to, že učinili bojové zkušenosti s lidovou armádou a přestali ji podceňovat. V třetím období se opakovala historie ze začátku války. Američané přecenili význam techniky a tento názor vštěpovali vojákům. V korejských horách nemohli techniky plně využít, v boji muže proti muži zklamali a nakonec upustili od dalších operací. Stojí zato připomenout, že v Koreji nebylo použito ani jediné obrněné divise, tedy síly, na kterou se nejvíce spoléhají. Horský ráz země a podcenění nepřítele, v konečné fázi pak přecenění techniky a upadající morálka Jihokorejců a některých jednotek vlastních vojsk způsobily nezdar. Špatná morální příprava vojsk je hlavním důvodem slabin armády USA. Je známo, že tato příprava se děla za naprostého podcenění sil lidu Severní Koreje a jeho armády. Vojákům byl systematicky vysvětlován útok na Sever jako procházka do podzimu, pak do vánoc atd.

Neschopnost štábu Mac Artura, který z politických důvodů rozšiřoval fantastická čísla divisí čínských dobrovolníků — zavinila, že se z čísel určených pro oklamání světové veřejnosti stala čísla vyvolávající u amerického vojáka paniku. Mimo to morálka vojska nebyla od začátku války dobrá, proto, že málokdo věřil v obranu USA tisíce kilometrů za mořem od hranic země před státem, který USA nenapadl. Jak fronta, tak zápolí nemělo chuť věřit tomu, že Korea ohrožuje USA a tamější způsob života. Složení americké armády nebylo kádrově zabezpečeno. Jen některé divise byly na úrovni. Do armády rostl příliv pochybných dobrovolníků-dobrodruhů, kteří šli do války jedinečně za kořistí a za lehkým životem. Američané se po nezdařeném třetím období snažili učinit z Koreje cvičiště pro použití nových druhů zbraní a také to skutečně provedli. Přes všechny neúspěchy obrátili Koreu v prach a spáleniště, vyvraždili statisíce lidí a zdrželi vývoj o několik let.

Především si z Koreje odnesli důležitý poznatek — nepodceňovat lidové armády. Kdyby jen tento poznatek — stačil by. Ale mimo to vyzkoušeli a ověřili si některé nové zbraně, způsoby boje a řadu dalších zkušeností. Je třeba říci, že jich využívají. Není tedy nikterak možno činit závěr, že válka v Koreji dokázala úplnou neschopnost americké armády. Ukázala její velké nedostatky v boji s lidovými armádami, kterýžto boj byl armádě od roku 1919 neznámý. A nezapomínejme, že od konce války pokročila již fašisace USA mlhovými kroky a s ní ruku v ruce i zdokonalení psychologické přípravy armády a zápolí pro kandidátství světovlády.

4. Rozdíly mezi situací 1941—1945 a 1950—1953 a situací dnes

Především si řekněme, jaké cíle měla válka 1941—1945 a jaké cíle by měla pro USA eventuální válka příští.

Protože každá válka revolucionisuje pracující masy kapitalistických zemí, byli si vládcové USA i v 2. světové válce vědomi toho, že je nutno tomuto vzmachu čelit. Použili k tomu Německa jak před válkou, tak i ve válce samé. Fašistické Německo tedy bylo čteníkem proti lidovým masám Evropy a proti socialistickému SSSR. Že je to pravda i nyní, plně se projevuje v těchto dnech remilitarisací Německa.

USA tedy ve válce nešlo o to všemi prostředky zničit německou fašistickou mašinerii. Podle toho vypadala činnost armád USA ve válce proti fašistům. Politickým cílem bylo jen omezení přílišného vlivu, který fašisté začali po roku 1941 na světovou politiku uplatňovat.

Válka s Japonskem nese podobné znaky. Nejprve se Japonsko vyzbrojilo za podpory USA jako protiváha Anglii na Dálném Východě. Potom když začalo samo zabírat trhy a zvyšovat vliv na situaci v této části světa, šlo USA o zkrocení neposlušného odchovance a použít ho v budoucnosti jako protiváhy SSSR a k likvidaci snah čínského lidu o vymanění z koloniálního područí USA.

Cílem války v Koreji bylo zahalit se pod plášť OSN a čelit domnělé agresivní činnosti lidové Koreje. Ve válce pak zlikvidovat Severní Koreu, upravit si nástupiště na asijské pevnině proti Číně a incidentem oživit občanskou válku v této zemi.

Nebylo tedy možno mluvit o tom, že do služeb těchto omezených cílů bylo nutno postavit celou váhu ekonomického a vojenského potenciálu USA.

Americká vojska měla jen přispět a být jádrem intervenčních vojsk, kolem kterých se v první fázi seskupila vojska Lysínmanova a v druhé, ve válce v Číně, vojska Čankajškova.

To byly cíle tehdejší doby.

Jaké cíle sledují vládcí USA nyní? Otevřeně prohlašují, že jsou pováleční vládci světa. Kapitalistickému již vládnou. V světovládě jim překážejí jen socialistické státy. Proto jejich politickým cílem je zničit svobodné státy pracujících a nastolit definitivní vládu nad světem.

Tomuto politickému cíli podřizují svůj hlavní mocenský nástroj — armádu. S jiným nástrojem se nemohou v dnešní době pokusit o dobytí světovlády. Vojenské cíle budou tedy v příští válce souhlasné s politickými, se všemi z toho plynoucími důsledky.

K tomu již je řadu let připravována americká veřejnost. Tisk, rozhlas, film, televize, literatura, divadlo, výtvarné umění a všechny jiné prostředky masového vlivu na občanstvo stojí plně ve službách propagace války a americké světovlády. Nacionalismus, fašismus, fašistické metody státního dozoru a kontroly nad svědomím člověka po řadu let vtlačují Američanům do hlavy dobytelské nálad. Budiž řečeno, že na rozdíl od 2. světové války jsou tyto prostředky a způsoby vzácně jednotné a dosud se jim daří pěstování válečné hysterie. Pokrokový tisk a kultura živoří pod persekcí a nemá bohužel velkého vlivu na průměrného Američana.

Atomové popluchy, hysterická požární a protiletectká cvičení, militarizace škol, i těch nejnižších, jsou další fašistické metody ohlupování lidí.

Nemůžeme tedy říci jako v 2. světové válce, že státní aparát nepřipravuje masy lidí na válku a že jsou desorientováni. Amerika je na cestě stát se vzorovým fašistickým státem. Víme ze svých vlastních zkušeností, co podobná výchova dokázala udělat z Němců. Přitom nezapomínejme, že v Německu bylo před nástupem Hitlera 6 milionů lidí hlasujících pro Komunistickou stranu Německa. V USA není takových lidí ani 300 000 a přitom má USA dnes třikrát více obyvatelstva než tehdejší Německo. Psychosa Američana je velmi odlišná od psychosy Francouze, Itala nebo kteréhokoliv z nás.

Mnoho Američanů, i těch, kteří nejsou fašisty, je nezvratně přesvědčeno o přednostech amerického způsobu života a je ochotno ho nejen obhajovat, ale vnucovat ho i jiným národům. V takových lidech je živná půda pro fašismus. V příští válce, kdy by šlo o bytí nebo nebytí kapitalismu a s ním spojeného amerického způsobu života, budou tito lidé plně ochotni bojovat za imperialistické zájmy. Morálka vojsk USA v Koreji nebyla sice v mnoha případech na výši, ale vojáci bojující v Koreji věděli, že nebojují za bytí nebo nebytí zřízení v USA. Mnozí šli do války proto, aby si obstarali lehký způsob života, finančně se na dlouhou dobu zabezpečili a po válce plně užívali v USA. Je známo, že se řada vojáků rekrutovala z propuštěných zločinců a pochybných individuí. Ti pochopitelně neměli na válce zájem, když již neviděli možnost se obohatit, a nasazovat život se jim proto nechtělo. Ovšem i tito lidé dovedli z kvetoucí země udělat poušť, vraždit a znásilňovat a zabrzdit mírový vývoj severní Koreje o řadu let.

Zmíním se o dalším nedostatku z 2. světové války a i z války v Koreji.

Jde o bojovou techniku. Intenzivní výzkum a vývoj nových zbraní začal v USA přibližně řečeno v letech 1943. Za tuto dobu Američané v tomto směru odstranili řadu nedostatků. Svoje theoretické výzkumy podložili zkušenostmi z 2. světové války, z války v Číně, Koreji a Vietnamu.

Američané v plné míře využili nebo přímo zeizili výzkumy německé techniky. Nestojí dnes již v té situaci, že se přijeli do Evropy učit válčit, jako tomu bylo v roce 1943. Není sporu o tom, že zkušenosti z Koreje je plně u nich využíváno, a máme zprávy, že byla již provedena řada opatření vyplývajících z této války. Podmínky vývoje používané bojové techniky americké armády jsou ve srovnání s naší bojovou technikou nynější doby daleko jiné, než tomu bylo v letech 1943—1945 ve srovnání s technikou německou. Ve válce s Německem se projevila nepřipravenost velitelských kádří americké armády. Podívejme se, zda tento nedostatek nyní Američané odstraňují. Musíme říci, že ano. Velitelské kádry prošly světovou válkou, mají zkušenosti z intervence v Číně, v Koreji a je známo, že tyto zkušenosti zevšeobecňují. V armádě je prováděna řada velitelsko-štábních cvičení, cvičení s vojsky a celkový ráz příprav velitelského sboru je jiný než před 2. světovou válkou. Americký důstojník nestojí dnes v Evropě jako žáček z roku 1943, ale jako hrdlořez prošlý ohněm několika válečných tažení za moderních podmínek vedení boje. Není tedy ani odkaz na kvalitu velitelského sboru USA v porovnání s Němci z let války na místě ve srovnání s dnešními poměry.

Nesourodost spojeneckých akcí v minulosti byla známa. Proto se učila celá řada opatření k odstranění těchto závad. Je známo, že v průběhu 2. světové války nebyla nikdy cvičena součinnost v rozsahu operace ně-

kolika skupin armád, ba ani na nižším stupni. Ale od doby podepsání Severoatlantického paktu již proběhla řada takových cvičení, a to na nejvyšších stupních, za účasti odborníků z řady členských zemí agresivního paktu. Mimo to nezapomínejme, že Američané začali rozvíjet používání atomových a jiných zbraní hromadného ničení dříve než my.

Součinnost mezi imperialisty je tedy cvičena a neponechávána živelnému řešení z dob 2. světové války.

Není možno opominout otázku spojenců USA. Jako hlavní partner nestojí po boku zárlící a kličkující Anglie z roku 1943, ale fašistické západní Německo, jehož armáda je zcela jednoznačně připravována na revanš, na nový »Útok na východ«. Fašisovaný režim západního Německa kráčí důsledně v Hitlerových šlépějích ve fašistické výchově a přípravě armády. Co dovedou zfašisování Němců, známe z vlastních zkušeností.

5. Správné hodnocení možností a stavu americké armády a některá opatření v naší operačně taktické přípravě

Není mým úkolem pojednat nyní o našich přednostech a srovnat je se situací v americké armádě. To je nám všem známo. Šlo o to upozornit na některé opomíjené skutečnosti při posuzování americké armády, které se mohou stát silnými stránkami této armády.

Jaká opatření by bylo třeba provést?

Předně by posloužilo k poznání organizace a techniky americké armády zrušení paušálního označení stupně tajnosti těchto pramenů. Je nesporné, že tajný předpis se daleko tíž studuje než předpis obyčejný. Myslím tím ta všechna bezpečnostní opatření, která jsou s tím spojena a brzdí z těch nebo oněch důvodů rozšíření a denní využití faktů, které někdy přináší ve velké míře i nevojenský tisk západních států.

Dále by bylo třeba se zamyslet nad takovou otázkou, jako je skutečně reálné zpracování předpokládané činnosti protivníka v našich cvičeních. V rozkazech pro přípravu štábů to bylo již nesčetněkrát nařízeno. Ale podívejme se, jaká je praxe. Podmínky současného boje jsou se strany nepřítelů vždy ulehčeny. Jde téměř o každé cvičení. Je jasné, že chci-li procvičit některý učební úkol, musím k němu cvičení přizpůsobit. Na př. bude-li se cvičit útok, jde o to, za jakých podmínek bude tento náš útok při cvičení procvičen. Zda bude situace vyhrána tak, jako doposud, že se nepřítel nestačil přesunout, že nepřítel nezasadil do protiúderu všechny síly a prostředky, že my jsme mu zasadili zdrcující údery všech druhů a on sám nám v podstatě nezpůsobil žádné potíže atd.

Uvedu několik takových příkladů. V kolika cvičeních se objevila ona neznámá střelecká divize nebo sbor, který prodělal nepřátelskou protipřípravu, prolomil taktickou a operační hloubku obrany, přitom přešel jeden až dva bráněné vodní toky, odrazil nebo se zúčastnil odrážení protiúderu nepřítelů, pak ho ničil a obklíčoval, pronásledoval ustupujícího, vešel do hor a ještě se někdy podílel na rozbití záloh přicházejících z hloubky. Je pravda, soudruzi, že naše vojska budou řešit složitá a různé druhy bojové činnosti, v tom je ono vytváření těžkých podmínek. Ale na druhé straně tyto podmínky způsobí také odpovídající tomu ztráty a z toho opět další obtíže při vedení boje. Ale takto se otázka již nepropracovává.

Otázka protitankové zálohy je příznačná. Počítáme, že v útoku je nutno proti jednomu tanku použít jedné dělostřelecké hlavně (tanku atd.). Tato kalkulace vyšla ovšem z toho, že než bude zničen jeden protitankový kanon, zničí sám jeden tank. Je to kalkulace průměrná, nemusí tomu tak být vždy, záleží ještě na dalších faktorech, ale my tuto kalkulaci pokládáme za pouhou kalkulaci a pak s ní v praxi již vůbec nepočítáme. Kdybychom s ní počítali, museli bychom počet zničených tanků na straně nepřítele zhruba »nahradit« stejným počtem zničených protitankových prostředků. Ovšem nahrazení ztráty při cvičeních mluví vždy o 10—20%. Je to příprava na boj ve ztížených podmínkách, nebo je to ulehčování podmínek? Je tedy třeba především vidět v těžkých bojových podmínkách ztráty a zdržení našich vojsk. Dosavadní chápání řeší boj se silným nepřítelem jen jako boj ve zkrácených lhůtách, při plnění mnohostranných úkolů ve dne v noci. Ovšem to vše se »vyřeší« jen na mapě. Důsledky z těchto těžkých bojů, ztráty, se reálně nepočítají.

Další takovou otázkou je naprosté podcenění a nereálné výpočty, nebo vůbec opomíjení takových věcí, jako je zásobování municí. Naplánovaný počet spotřeby munice se ovšem nevyřeší napsáním na papír, ale dovezením za bojujícími vojsky. Při cvičeních se ovšem často stává, že se návrh příslušného náčelníka týlu nebere v úvahu a munice se vozí »včas a v dostatečné míře« po mapách. Ve skutečnosti však by ji nebylo možno dovést pro nedostatek dopravních prostředků, lidé a pro řadu dalších okolností. Není to ulehčování podmínek? Připravujeme se opravdu odpovědně pro boj se silným a nebezpečným nepřítelem? Je tedy třeba v tomto případě vycházet z možností týlu a ne ze stanoveného množství munice potřebné k boji. Normou se věc nevyřeší. Jde o to, počítat, zda jsem za určitých podmínek schopen požadavek zabezpečení splnit či ne. Je velmi »náročné« odvolávat se v tomto případě na bezpodmínečné splnění rozkazu za všech podmínek. To ovšem by znamenalo, že ať stojí před jednotkami jakýkoli nereálný úkol, jakmile se vydá rozkaz, aby se splnil, je věc vyřešena. Hle — cesta k »vítězství«.

Není tajemstvím, že stanovení hustoty provádí ten, kdo k tomu má jen jediný »podklad« — vlastní síly a prostředky. Je to totiž operační oddělení. Poměr sil »musí vždycky vyjít«. Pokud se nám nedostává prostředků, neřešíme tuto okolnost smělym manévrem, ale tím, že se nepříteli »nanesou ztráty«, že se hustota upraví tak, aby poměr vyšel. Ovšem toto není jenom chyba cvičících, ale i zpracovatelů cvičení, kteří postupují podobně. Potom se stane, že tuto okolnost nikomu nevytýkají ani v průběhu cvičení. Poměr sil sestavuje podle řádu náčelník operačního oddělení, který vypočítá hustotu vlastních vojsk, a náčelník průzkumu, který hodnotí hustotu nepřítele. Tato zásada musí být dodržena. Řídící a vedoucí úlohu operačního oddělení ve štábu si nesmějí v praxi vykládat jeho příslušníci tím, že v tomto případě budou »upravovat« nepřátelské hustoty podle hustot vlastních.

Při počítání poměrů je nutno uvážit, proč se do hustoty nepřítele nepočítají lehké tanky. Tyto tanky přece mají bojový úkol, jsou jako tanky ozbrojeny a je nutno je jako tanky ničit — týmiž zbraněmi jako tanky střední. Uvažujeme-li jen o lehkém obrněném pluku, vynecháme 70 tanků atd. Není však možno mluvit o reálném hodnocení možnosti nepřítele.

Jinou takovou nereálnou věcí je ohodnocení účinků zbraní hromadného ničení na vojska vlastní a na nepřítele. Ačkoli je při cvičení používáno pum

stejných účinků jak u našich vojsk, tak i na straně nepřítele, výsledky jsou zcela jednoznačné. Naše vojska unikají s malými ztrátami, nepřítel je ochromen. Budeme-li stále počítat s tím, že nepřítel shodil pumu nepřesně, že naše vojska byla skryta, zabezpečena atd. a nepřítel prováděl při použití naší pumy všechno tak, aby ztráty byly co největší, budeme stále podmínky ulehčovat a brát nepřítele na lehkou váhu, za jakousi kulisu k splnění našich učebních úkolů při cvičení. K odstranění tohoto nedostatku je třeba vytvářet přibližně stejné podmínky v použití zbraní hromadného ničení jak u nás, tak u nepřítele — zejména ve výsledcích jejich použití.

Mistrovství se získává jen tím, že za těžkých podmínek a za výhod na straně nepřítele je nakonec dosaženo vítězství překonáním těchto těžkých podmínek a likvidací těchto výhod. Jinak nemůže být o přípravě k mistrovství ani řeči. Nesmíme říkat na jedné straně, že je třeba znát silná a slabá místa nepřítele, ale na druhé straně cvičit jen s těmi slabými a silnými se neobírat.

Dojde-li k válce, bude to válka za bytí nebo nebytí kapitalismu, ale také za bytí nebo nebytí socialismu. Jiného řešení není. Nepochybujeme, že máme všechny předpoklady válku vyhrát. Ale je třeba se na ni reálně připravit, opravdu reálně, za nejtěžších podmínek a situací. Nemůžeme říci, že se předpoklady změny samy ve vítězství a že ať budeme dělat co chceme, musíme vyhrát.

To je nesprávný názor. Předpoklady pro socialistickou revoluci v naší republice také byly, ale kdyby si byla strana řekla »co bychom se namáhali, máme předpoklady«, tak bychom asi nebyli dnes tam, kde jsme.

Obrana naší vlasti je naší svatou povinností a stojí za námahu se pro ni připravovat. Připravovat hodnotně a nehazardovat.